

Acumulant mobles i contradiccions

Ferran Utzet dirigeix «Sopa de pollastre amb ordi» a la Biblioteca de Catalunya

Foto: Bito Cels

La família Kahn. L'any 1936. El barri obrer East End de Londres. *Socialisme, amor, germanor, companys*. Vint anys en una hora i tres quarts que Míriam Alamany, Màrcia Cisteró, Ricard Farré, Pol López, Lluís Villanueva, Maria Rodríguez i Josep Sobrevals transiten com poden. Amb saltirons, anades i vingudes, arrossegant-se.

Sopa de pollastre amb ordi (<http://www.laperla29.cat/portfolio/sopadepollastreambordi/?id=25>) és l'obra que s'estrena el dimecres 14 de febrer a la Biblioteca de Catalunya, de la mà de la productora La Perla 29. És una obra d'Arnold Wesker, autor que va formar part dels *Angry Young Men*: un col·lectiu dels anys 50 que va posar en escena la decepció de les classes populars pel model de societat que s'estava construint a Anglaterra després de la Segona Guerra Mundial a través de l'art. I ja és ben bé això.

Sopa de pollastre amb ordi és la història del declivi d'una família en paral·lel als ideals de la societat, i no només en mostra els símptomes, com pot ser la dificultat de tots els personatges per transitar la modernitat, sinó que també va a les arrels. La història comença amb la Batalla de Cable Street, que va tenir lloc el diumenge 4 d'octubre del 1936, on els veïns van aconseguir que la manifestació feixista no aconseguís entrar al barri. Villanueva diu que ja comença amb una paradoxa: la família no es troba amb els feixistes, que són el seu enemic, sinó amb els policies, que els emparen. "No s'enfronten al feixisme, sinó a la policia. De qui menys t'ho esperaves, reps". I aquí és, potser, on rau tota la història.

Ferran Utzet, el director, esmenta que intenten capturar tot el que diu Wesker amb les seves paraules. És una proposta ambiciosa: els vint anys els veiem córrer en un menjador de casa de setze metres quadrats amb set personatges. L'espai petit es va omplint de mobles mentre ells acumulen contradiccions. El temps passa i totes aquelles paraules que es pronuncien en les primeres escenes -en què no pots trobar cap aresta, que construeixen una fortalesa espiritual i religiosa entorn la política per als personatges- són impossibles de sostenir a les últimes escenes.

No hi busqueu cap discurs ni grandíssimes declaracions, l'obra mostra precisament la vida política o la política en vida. L'anar fent d'unes persones que no conceben la vida sense política i militen en tots els aspectes de la seva vida. Cadascú com pot, intentant posicionar-se individualment tot i les contradiccions. Com gestionen la decepció d'un món que no és allò que podria haver estat.

L'obra ressona endins, d'octubre en octubre. Utzet diu que es preguntava què coi li volia dir, l'obra, aquesta tardor. "L'art no és un mirall per reflectir la realitat, sinó un martell per donar-li forma", deia Bertolt Brecht. Sense polititzar l'obra i sense donar cap resposta, els actors obren un espai per reflexionar sobre la militància i la vida, si no és que són el mateix. "Perquè si no t'interesses per les coses, moriràs", diu Sarah, la mare de la família Kahn.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=bxRhudwAYoY>